

ACONCAGUA

(6962 m)

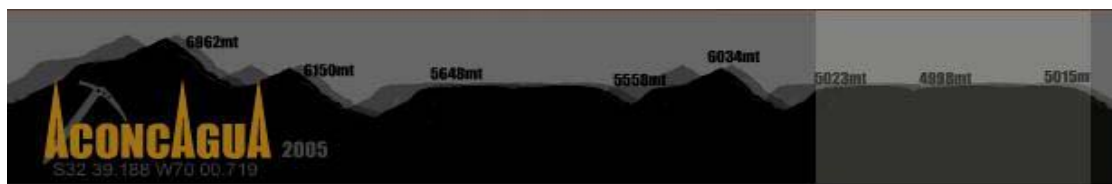

"The South wall"

En reseskildring nedskriven av Johan Karlsson

Johan Karlsson

Förord

Detta dokument består av egna bilder från resan, utdrag ur min personliga dagbok och anteckningar inför/under expeditionens gång. Tillsammans skapar det en reseskildring om vad vi gick igenom under vår ej guidade expedition till Aconcagua.

Expeditionen genomfördes vid årsskiftet 2005/2006 (27/12-2005 → 27/1-2006), varav 20 dagar spenderades på berget. Eftersom texten baseras på min dagbok ber jag redan nu om ursäkt för eventuella tempus fel.

Hur det kom sig att jag kom med på expeditionen

I slutet av 2004 fick jag en förfrågan av min vän Thomas Nederman, som jag klättrade Mont Blanc (2002) och Kilimanjaro (2003) med, att följa med på en expedition till Aconcagua vid årsskiftet 2005-2006. Efter några efterforskningar på Internet tackade jag ja till expeditionen. Thomas hoppade vid ett senare tillfälle av på grund av personliga orsaker. En annan bekant till mig Magnus Eriksson var intresserad men även han hoppade av i slutändan. Gruppen bestod till slut av familjen Petersson (Anders, Eva och deras dotter Frida), Jonas Lund och Baromir "Branko" Koren (som gjort sig känd för att ha cyklat till Portugal från Sverige då det spelades fotbolls EM 2004 där).

Expeditionsmedlemmar:

Johan Karlsson
Jonas Lund
Baromir "Branko" Koren
Eva, Anders, Frida Petersson

Expeditionens medlemmar vid bussterminalen i Mendoza

Gruppens tidigare bergserfarenheter

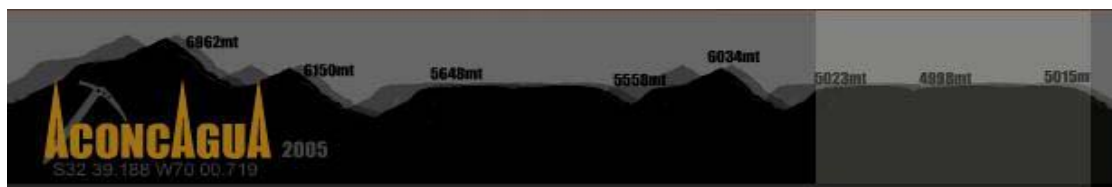
Några av gruppmedlemmarna har varit med i liknande expeditioner tidigare t.ex. Everest base camp (5340 m / 17300 feet),

Kilimanjaro (5895 m / 19335.6 feet), Island Peak (6189 m / 20305 feet), Mont Blanc (4 810,4 m / 15770 feet), Mont Blanc du Tacul (4248 m / 13937 feet), Bishorn (4153 m / 13625 feet), Allalinhorn (4027 m / 13289 feet). För att inte nämna andra lägre toppar och uthållighets-sportevenemang.

Vy från toppen av Mont Blanc

Förberedelser

Förberedelserna inför expeditionen i form av val av utrustning och träning tog drygt ett år.

Träningen

Träningen bestod mest av löpning i närområdet, längdskidåkning i Jura och vandring med tung rygsäck men även inslag av innebandy och badminton förekom för att variera träningen.

Vandring i Alperna och i Jura gjordes vid ett flertal tillfällen där utrustningen testades på alla möjliga vis. Värda att nämna av dessa utflykter är:

Roc de la Vache (2800 m) 2005-05-05

Buet (3096 m) 2005-07-23

Bishorn (4153 m) 2005-09-04

Information om Aconcagua

Aconcagua är den högsta toppen utanför Himalaya och den högsta toppen i Sydamerika. Aconcagua är beläget i Argentina på gränsen till Chile. Berget är 6962 m högt men räknas mer eller mindre som en 7000 m topp. Aconcagua är medlem i familjen de sju högsta topparna på varje kontinent eller "The Seven Summits" som de också kallas. Detta gör Aconcagua till ett välbesökt berg.

Toppen kan nås via många olika vägar och den mest kända leden är "The South face" som är en 3 km brant vägg som kantas av lösa stenar, is och stora laviner. Vi valde "The North face" som är den normala leden och är i jämförelse relativt enkel. Svårigheten ligger i att klara av den höga höjden, kylan och den fysiska konditionen som behövs för att nå toppen och sedan att ta sig ner igen.

Aconcaguas geografiska position

Expeditionsdagbok Aconcagua

Tisdag 27/12-2005 – Avfärd från Sverige

Efter månader av planering och e-mail korrespondens var det äntligen dags för vår första träff av alla expeditionsmedlemmar. Detta skedde på Arlanda (Stockholm) klockan 9 på morgonen. Vi sade adjö till familjemedlemmarna och packade om delar av expeditionsutrustningen. Branko kom 10.40 på grund av en tågförsening (det kom inget tåg i Borlänge). Efter incheckning och inplastning av våra väskor åt vi lunch på Mac Donalds och sedan var det tid för avfärd till Frankfurt. Allt gick bra!

Det var en lång väntan i Frankfurt (6 timmar) och gruppen lärde känna varandra över en öl. Jonas passade på att äta på Mac Donalds igen medan jag åt mina medtagna smörgåsar.

Det visade sig att Jonas och jag mer eller mindre hade exakt samma musiksmak. Låtarna på våra MP3-spelare var mer eller mindre av samma slag, kul upptäckt!

Vi flög en Boeing 747 till San Paulo och Buenos Aires, STORT plan! Vi blev 45 minuter försenade på grund av snö på vingarna.

God natt!

Onsdag 28/12-2005 – Flygresan till Buenos Aires

Flygresan blev en lång och delvis skakig flygtur (en man i sätet bredvid kräktes) som tog 13-14 timmar. Mellanlandning med en timmes paus skedde i San Paulo på morgonen. Det var skönt att få in lite frisk luft i planet en stund.

Under färden sov jag rätt så dåligt, läste inte något och såg inga av de filmer som visades (de var antingen på tyska, spanska eller med portugisisk text).

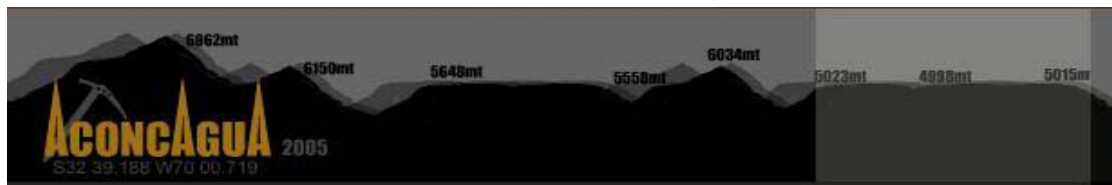
Vi kom till Buenos Aires vid 11-tiden. När vi skulle gå av planet saknade jag min nya dunjacka, den var spårlost försvunnen. Fick panik efter att ha letat febrilt efter den tillsammans med flygvärdinnor och sprang sedan ut och talade med flygpersonal om en eventuell stöld. Till slut kom de ut med jackan som legat någonstans i planet, skönt! Efter vi fått papper av tullen tog vi två taxibilar till bussterminalen. Där lämnade vi in väskorna med all utrustning och tog en öl.

Innan avfärd med deluxe-utrustad buss till Mendoza hann vi med en snabb rundtur i staden. Vi åt jättegodare revbensspjäll för en billig penning. Argentina är känt för sitt goda kött.

Bussresan

Vi fick en egen kupé i bussen (undervåningen av bussen blev vår) med liggsäten. Vid avfärd upptäckte Jonas att hans kamera saknades. Han sprang snabbt av för att leta efter den men tyvärr fanns den ingenstans. Den hade blivit stulen då utrustningen packades på bussen, jobbig start!

Nu på väg ut ur Buenos Aires, klockan är 20.40.

Första intryck av staden var att den kändes "europeisk" och människorna såg ut som antingen spanjorer eller indianer. Många av stadens invånare var elegant klädda. Bussresan blev en jätteskön resa. Till middag fick vi flygplansmat och efter det (till vår stora överraskning) en tredje måltid bestående av en varm köträtt som serverades med rött argentinskt vin. Till avslutning fick vi Champagne! Vi hade första klassbiljetter och blev upppassade av en trevlig argentinare.

Torsdag 29/12-2005 – Bussresan till Mendoza

Sov som en stock i liggstolen och vaknade runt 7.30.

Vid 8-tiden såg vi för första gången Aconcagua i bakgrunden, MÅKTIGT!

Landskapet som vi passerade med bussen kallas för La Pampas och är otroligt platt. La Pampas består av vinodlingar och fruktodlingar i Mendozaområdet och resten består av vida grässlätter där nötkreatur lugnt betar.

Kontrasten mellan Anderna och det platta landskapet blev därmed enorm ju närmare Mendoza vi kom.

Vi passerar allt fler fruktodlingar desto närmare Mendoza vi kommer samtidigt som argentinsk musik ljuder ur högtalarna. Aconcagua bara växer och växer. Aconcaguas majestätiska form breder ut sig inför våra ögon.

Bussresan från Buenos Aires till Mendoza tog totalt runt 14 timmar.

Vi var tidiga till Mendoza men Campo Base

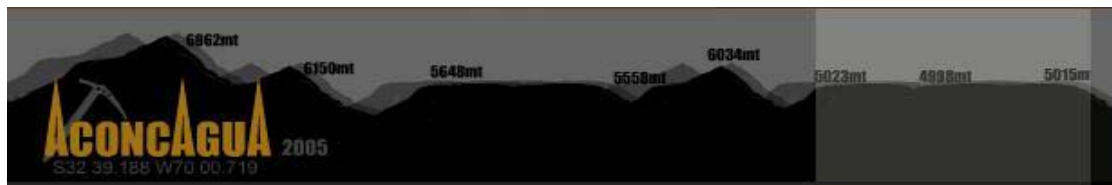
(<http://www.hostelcampobase.com.ar/>) kom (som tur var) på utsatt tid till busstationen för att hämta oss. Väskorna (många och tunga) lastades på en liten jeep och strax efteråt var vi framme vid hotellet. Väntar nu på rummen och samtalar över en öl ute i hotellets trädgård. Rummen är helt ok med dusch och toalett. Vi bor två i varje rum som rymmer fyra. Det ska bli skönt med en dusch efter den långa resan. Passade även på att tvätta.

Vi lyckades få tag på tillstånd till Aconcaguas nationalpark. Det var inte lätt och det tog sin tid. Först blev vi tvungna att gå till posten via en bank för att ta ut pengar för att kunna betala in och sedan fick vi gå tillbaka med kvittot att vi betalat in. Priset för tillståndet var 1000 Ar\$ cirka 3000 SEK (cirka 300 EUR) och det täcker 20 dagar i parken och det inkluderar doktorsundersökningar och eventuell helikopter nedfärd vid eventuell olycka eller sjukdom.

Lunch åt vi på en dålig restaurang (den såg fint ut). Det tog en lång tid att få in maten och det smakade sådär. Efter lunch shoppade vi men även en och en annan öl hann vi med på en massa uteserveringar. +25 grader Celsius, underbart skönt med sommarvärme!

Ikväll har vi anmält oss på BBQ som ska hållas på Campo Base I (vi bor på II) klockan 22 (klockan 2 på natten svensk tid).

Middagen var god men de var en aning snåla med mängden mat. BBQ-grillen var mäktig! Där träffade jag två fransmän (syster och bror) som kände en web designer som jobbar på CERN

Frida hade lite ont i halsen under kvällen så hon köpte starka piller som gjorde henne groggy.

Hemgång vid 23.30.

Planen är att gå upp imorgon bitti klockan 8 för att gå igenom hur mycket mat vi har och vilken utrustning vi måste köpa. God natt!

Fredag 30/12-2005 - Mendoza

Det var varmt på rummet (som jag delade med Jonas) men senare under natten blev det en aning kallt på grund av den allt för effektiva fläkten som ventilerade rummet. Fick klåda på båda benen. Var nog värmen / fukten, på med Helosansalva.

Liten frukost bestående av en smörgås och te. De äter knappast frukost i Argentina.

Inköpsdagen spenderades på Carrefour och där storhandlade vi för 5 dagar. För 440 Ar\$ (*3=1200 SEK, 120 EUR) fick vi mycket mat för priset. Efter det köpte vi 25 gastuber till köken på en utomhusaffär. Utomhusaffärer har de många av i Mendoza. Till lunch åt vi en god hamburgare. Maten är rätt så god här i Argentina men alla matställen imponerar inte. Vi hade nog otur med restaurangvalet förut.

Efter lunchen gick vi tillbaka till hotellet för att dela upp all mat och gas. Totalt blev det 162 kg → 3 mulor som vardera tar 60 kg. Mycket vikt (som beräknat dock)!

Vi fick vänta 1 timme på Renzo som jobbar på Campo Base. Han var ansvarig för vägning av vår utrustning. Tydligt missade vi att vi skulle möta honom förut på en avtalat tid så nu blev det 1-1 mellan oss och Campo Base.

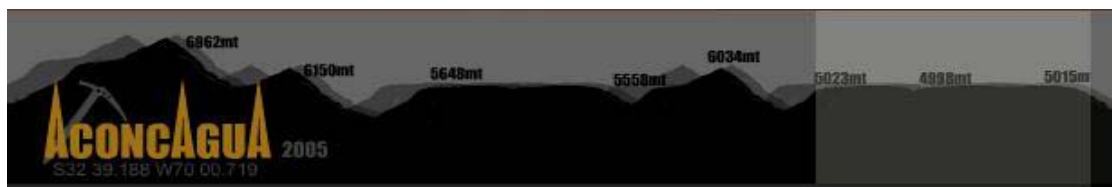
Inför första etappen till Camp Independencia (3300 m) väger våra ryggsäckar per person alltifrån 17 kg till 30 kg. Min ligger nog runt 25-26 kg. Jonas väska var ordentligt tung men vi packade om den för att spara in några kilon.

Middag åt vi på en bra restaurang. Provade på den lokala vindruvan Malbec som var helt ok men en aning syrligt i smaken.

Internetcafé efter promenad i Mendoza. Vid Independenciaplatsen var det bra stämning med musik och marknad till sena kvällen. Alla möjliga åldrar samlas där för att titta på spektakel och för att träffa vänner.

Läggdags klockan 2 efter en öl och ett samtal med två svenskar på hotellet (Tobias och Gabriel). De var imponerade av vad vi skulle göra.

Lördag 31/12-2005 – Puenta del Inca och nyårsafton

Klockan ringde 7. Sista duschen på ett tag så njutningen var maximal med det i tankarna. Avfärd efter frukost klockan 9. Trodde vi! Vi kom inte iväg förrän vid 11-11.30-tiden på grund av att en tjej som skulle med blev av med sitt pass, stackaren! Vi släppte av henne vid polisstationen.

Knäpp chaufför, han körde som en däre och vägrade att stänga av musiken eller sänka volymen som nästan sprängde högtalarna, fick användning av öronpropparna.

Vägen till Puenta del Inca var vacker. Vägen följer en flod och passerar en sjö med härligt blått vatten. För att inte tala om bergformationerna runt omkring, mäktigt!

Vi var flera olika grupper i minibussen. En grupp som skulle upp på Aconcagua var kanadensare. De hoppade av i Penitentes, skidorten, där Campo Base har ett hostel.

Där lämnade vi även delen av utrustning som mulorna skulle frakta till baslägret. Vi fick skjuts vidare till Puenta del Inca (2817m), ett riktigt "eldoradoställe" med mulfarmer, plåtskjul och intressanta lokala personligheter. Där fann vi en camping bredvid mulor och den tyvärr temporära avstängda turistattraktionen Puenta del Inca.

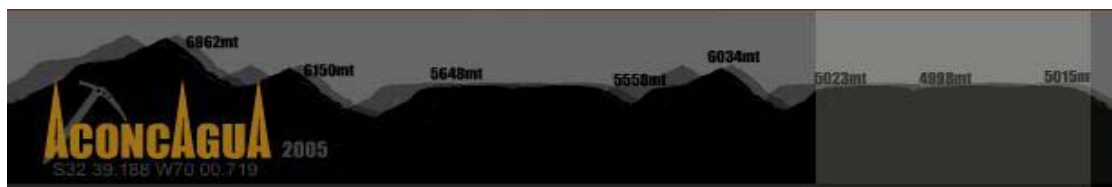
De höll på att renovera så det var avspärrat. Puenta del Inca är en naturlig bro där ett spa byggts, kul att se detta naturfenomen. På campingen satte vi upp tälten för första gången och började laga mat. Nyårsmiddagen bestod av en mix av tonfisk, ketchup, svamp med pasta. Höjdpunkten var champagnen vi tagit med oss. Eftersom det var nyår skickade vi nyårshälsningar via vykort och skålade in det nya året i Sverige / Rumänien. Alla invånare i Puenta del Inca gjorde sig i ordning för fest. Familjen som ägde campingen gjorde BBQ och barnen smällde smällare. Många hundar sprang runt, alla verkade snälla men jag klappade ingen då jag lovat att hålla mig ifrån dem.

Under natten var det som att ligga i en ubåt med sjunkbomber som briserade ovanför huvudet. Det var som ett krig utanför tältet. Då vi vaknade upp nästa dag fann vi en jätteraket två meter från tältet, vi hade tur som överlevde då tältet kunde ha fattat eld.

Puerta del Inca

Söndag 1/1-2006 – Nyår och Aconcagua nationalpark

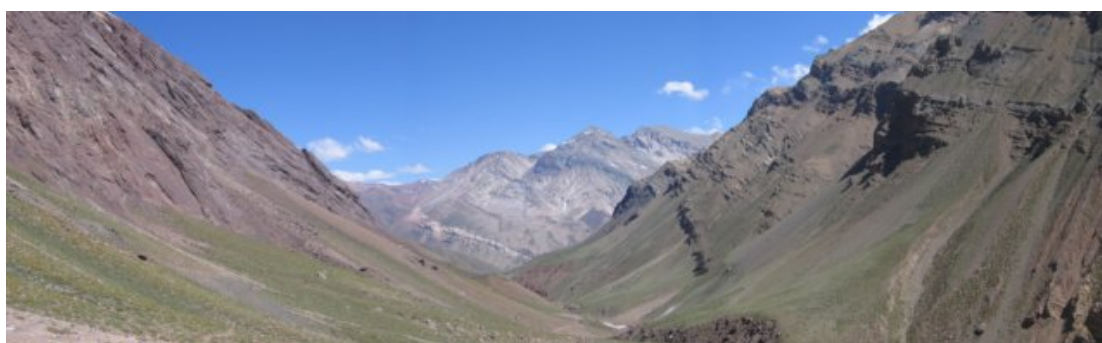
Aconcaguas nationalpark

Nytt år!!

Fick äcklig nyårsgröt till frukost. Efter det packade vi och åkte mot nationalparken med hjälp av Aymaras service som vi bokat i Puente del Inca. Tack vare dem slapp vi gå 3-4 km med utrustningen till ingången av parken. Vi fick åka för 60 pesos (15 EUR). Efter incheckning i gaten, där vi fick instruktioner om reglerna i parken och utdelning av våra personliga påsar (påsar att utföra våra behov i på de högre lägren d.v.s. de läger som ligger ovanför baslägret Plaza de Mulas (Camp Canada, Nido de Condores, Berlin etc.), smörjde vi in oss med solkräm (+50) och började vandra mot första lägret.

Vi passerade sjöar och ett storlaget landskap, otroligt vackert! Hela tiden såg vi Aconcaguas majestätiska siluett i förgrunden och vädret var exemplariskt. Aconcagua är verkligen jättestort och fast det kändes nära kunde man ana att det låg långt bort. 500 höjdmeter tog oss 5 timmar och 50 minuter. Tungt med våra ryggsäckar på cirka 25-26 kg. Camp Confluencia (3300 m) är renligt. Inte så fullt med folk fast det är högsäsong. Tror vi är några dagar tidiga på högsäsongen. Alla i gruppen utom jag fick ont i huvudet och saknade aptit. Fick äta popcorn och pasta med avokado nästan helt själv.

Fint ljusspel över bergen då solen gick ned. Alla var trötta efter dagens slit. Vi får se till att fixa mulor till det mesta av vår utrustning den dag vi ska till baslägret Plaza de Mulas. Sängdags vid 22.30.

Confluencia dalen

Måndag 2/1-2006 – Confluencia 3300 m

Confluencia

52 i vilopuls. Jonas 82 och har huvudvärk. Branko sov inget. Det verkar som om vi blir kvar här ett tag till. Ursprungliga planen var att gå till Plaza Francia och sydväggen på cirka 4200 m idag men istället blir det vilodag i Confluencia.

De flesta är dåliga i magen, huvud etc. men själv känner jag inget, kanske det kommer framöver. Magproblemen kan komma ifrån vattnet som sägs innehålla en väldigt hög magnesiumhalt. Har försökt undvika att dricka det utan att det först har kokats. Dricker endast te och äter soppor.

Anders mår bra idag. Igår var han jättedålig. Eva mår sämst idag (på eftermiddagen) och Frida dålig fram till kvällen (vid 20-tiden).

Jonas och jag gick och ”duschade” i ett vattenfall, väldigt kallt men uppfriskande. Vi passade även på att tvätta våra kläder och hämta färskt vatten från en

annan källa. Tvättningen visade sig vara ett misstag då solen gick i moln och kläderna nu är dyngsura och nedpackade för natten.

De som mår bra går till Plaza Francia imorgon.

Middagen åt vi i Campo Bases mässtält. Där bjöds det på kött med bröd, jättegott!

Många fick inte behålla maten och fick stå i toalettö. Middagen kostade \$US10.

Efter middagen spenderade vi 1 timmes aklimatisering cirka 50 höjdmeter (3351 m) ovanför Confluencia. Samma aklimatiseringstur gjorde vi igår.

Allt är väldigt vackert här i dalen, mulor kommer och går. Mulorna är väldigt envisa, och de följer inte gärna med mulförarna. Höjdpunkten i Confluencia är då mulor tar sig in på campingområdet och vägrar gå därifrån.

Vädret har hittills varit fint, kallt fram till 11-snåret på morgnarna (fast solen är uppe) och efter det jättevarmt. På eftermiddagen kommer moln in.

Envis mula och mulförare

Tisdag 3/1-2006 – Confluencia och sydväggen 4200 m

"The South wall"

Vilopuls 58.

Frida kräktes under natten ett antal gånger och blödde näsblod. Eva som var så dålig igår kryade på sig. Jonas och Branko är dåliga i magen och får inte behålla någon föda vilket gör dem svaga i kroppen. Anders var också trött. De tar piller mot mage och huvud.

Upp vid 8-snåret. Äcklig gröt som vanligt sedan bar det av ensam till Plaza Francia. 4 timmar tog det

att avverka de 800 höjdmetrarna. Kom ikapp en kanadensare som var trevlig och vi slog följe. Åt lunch tillsammans på 4200 m

Vyn var sagolik!! Inte bara toppen syntes utan en kilometerlång glaciär låg utbredd nedanför fötterna på oss. Vi var helt ensamma, inga tält, inga människor (förutom tre argentinare i början av vägen). Allt levande jag såg under dagen var en fågel. Har vandrat bland Penitentes för första gången. Penitentes är 1-2 meter höga snöformationer som var utspridda lite här och där. Stannade 1 timme och 15 minuter vid Plaza Francia för att acklimatisera mig innan nedfärden som skedde klockan 14:40. Simon och jag gick och fyllde på vattenflaskorna på "ranger-stället" där Jonas och jag dagen innan hämtade vatten och "duschade".

Kom tillbaka till Confluencia efter 9 timmars vandring. Gick direkt till doktorn för att kolla mina värden då de andra redan testat sig inför morgondagen. Hade bra blodtryckvärden **140/80** ok! Syrehalten i blodet var **88**, mycket bra! Alla utom Eva och Anders har blivit bättre. Tidig sänggång, trött efter Plaza Francia. Sade god natt och adjö till kanadensaren.

Plaza Francia

Onsdag 4/1-2006 - Confluencia och färden till Plaza de Mulas

Harcones dalen - soluppgång

Upp vid 3:30.

Lagade gröt till de andra, börjar bli bra på att laga gröt, även om jag inte tycker om den. Råkade i mörkret göra gröt i två kastruller som jag inte såg att de satt ihop. Resultatet blev att de båda kastrullerna fastnade i varandra. Anders fick vid ett senare loss dem, fråga inte mig hur det gick till.

Avfärden mot baslägret skedde runt 4:30-5:00. Det var stjärnklart ute och som tur var det inte alltför kallt. Allt gick bra i mörkret även färden över bron som gick över den rytande floden Harcones, det var tur att vi varit på plats dagen innan då vi nu visste hur det såg ut. När soluppgången kom tog vi en kortare paus för att ta av oss en massa kläder.

Turen fortsatte i ett ödsligt landskap som inte ändrade sig nämnvärt, trist i längden och ohyggligt långt! Mulor sprang förbi oss i mängder och vi blev tvingade att korsa floden Harcones vid ett flertal tillfällen, vilket inte visade sig vara en lek.

Fick våta strumpor efter ett par misslyckade hopp, typiskt!

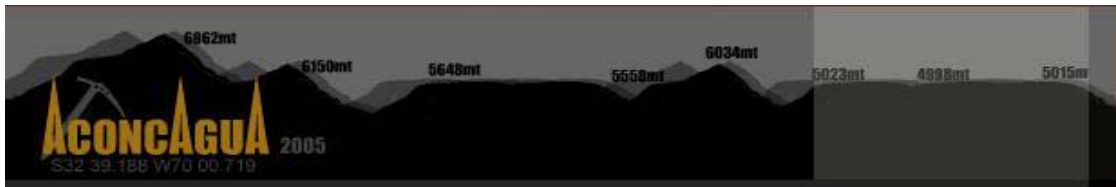
5 liter vätska (varav 1.5 liter blåbärssoppa) räckte inte långt i värmen. Solen gassade rejält då vi vandrade i ökenlandskapet. De sista 4-5 timmarna var endast uppför och var rätt så segt men överkomligt.

Totalt tog turen till baslägret från Camp Confluencia (882 höjdmeter) 11 timmar och 26 minuter.

Vi har nu rest tälten efter en smörgås med kött (Lambo) för 5 \$US (4 EUR). De andra äter även "frukostmat" d.v.s. müsli med mjölkpulver i påse men jag tackade nej.

Måste i detta skede nämna toaletten. Det är en turisk toalett d.v.s. den består av två steg som man ska sätta fötterna på. Sedan är det ett hål i golvet i hinkstorlek, inte så kul då man inte är van. Det märks att andra inte heller är vana och lätt "missar" hålet. Man tänker inte så mycket på hygien längre även om man försöker hålla den så gått det går.

Harcones dalen

Frida tog nytt höjdrekor med 4300 m (det gamla rekordet var 3800 m).

Det tog hårt på Frida och Branko i uppförsbackarna men de grejade det.

Har tagit reda på utrustningen från ett av Campo Bases tält men den måste sorteras, bra uppgift imorgon då det är vilodag.

Ett besök till hotellet (världens högst belägna) står även på schemat. Hoppas på att de har Internet och att det finns en möjlighet att ladda kamerabatteriet där.

Mitt enda par solglasögon gick sönder!! Fungerar i alla fall men de hänger en aning snett, kanske de säljer glasögon på hotellet? Svaret får jag imorgon.

Vi mår just nu bra men natten får utvisa hur våra kroppar är anpassade för den nya höjden. Personligen hoppas jag att min acklimatiseringstur till Plaza Francia igår gjort sitt.

Nu konserverade persikor! Åt jättemånga då de andra inte ville ha, gott! Snuttar nu på vattenflaskan och tittar på solnedgången över västra sidan av Aconcagua, otroligt vackert! Passade på att ta ett gäng fina solnedgångskort.

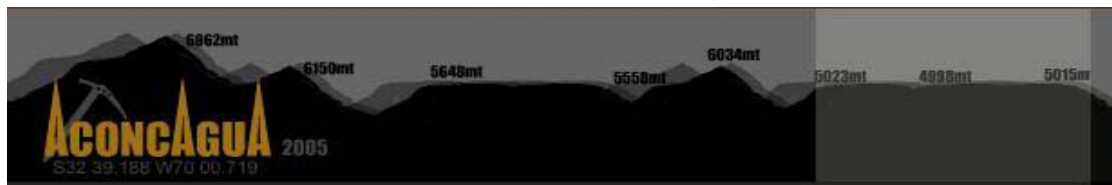
Toppen av Aconcagua täcks av ett svampliknande moln vilket innebär att det är storm på toppen. Svampformade moln kallas här för den "vita vinden" och är isande kall. Lurigt med molnet då resten av himlen är helt blå! Sängdags vid 21 efter en lång dag. Jonas är ute och acklimatiserar sig ovanför lägret men jag har våta skor så jag vilar. Tänker på dig Alexandra, hoppas kunna höra av mig imorgon. Puss och kram lilla älskling! PS. Glömde nämna att vi såg en död mula som fallit ned från en brant vägg, stackaren! Vi såg även ett skelett och ett ben från en mula bredvid stigen. De har det inte lätt.

Skriver mer om baslägret imorgon.

Solnedgång Plaza de Mulas

Torsdag 5/1-2006 – Plaza de Mulas 4300 m

Vilopuls på 58 bra!

Sov gott hela natten. Vaknade runt 8-tiden då helikoptern kom. Kallt utanför tältet så Jonas och jag låg kvar tills solen kom och värmdes upp tältet. Gröt till frukost igen. Efter det daglig rutin med diskning i iskallt vatten, hämtning och rening av vatten. Undanplock av utrustning och som vanligt har Jonas slarvat bort någonting. Idag utflykt till världens högst belägna hotell vilket jag ser fram emot. Tänk er själva att äta pizza till lunch, gå på en riktig toalett och skicka e-mail till sin älskade!

Några prisuppgifter (1 US\$ ~ 0.8 EUR):

Pizza: 10 US\$ / 4 personer

Internet: 5 US\$ / 15 minuter.

Dusch 10 US\$ / 7 minuter.

Laddade båda mina kamerabatterier för 3 US\$.

Sitter nu och äter salta pinnar och lyssnar på U2 och Coldplay, nästan som hemma!

Eva och Anders kom till baslägret på eftermiddagen. Deras enda kommentar var att det var en lång vandring. De såg en aning tagna ut (förmodligen såg vi likadana ut igår).

Frida känner sig illamående, förmodligen är det höjden.

Läggdags runt 22:30. Tog en massa kort på Aconcagua, vacker i soldnedgång.

Var en sväng till medicinska tältet och fick följande värden:

Blodtryck: **130/80** bra!

Syrehalt i blodet: **84**, bra!

Har infekterade fingrar vilket jag efter doktors order nu doppar i varmt vatten i cirka 20 minuter. Efter fingerbadet sker rening med sårtvätt och avslutningsvis på med ett plåster. Denna procedur lär jag fortsätta med tills infektionen gått över.

4000+

Att vara på 4000+ är tungt. Att gå är jobbigt, att knyta skorna är jobbigt, att gå på toaletten under natten är jobbigt, särskilt då man måste göra det två gånger per natt. Har nu funnit "kiss-flaskan", borde testa den snart.

Fredag 6/1-2006 – Bonete 5000 m

Upp vid 9:20 då solen värmdde tälten, kallt om fötterna på morgonen. Fann min vindmössa som varit spårlöst försvunnen, skönt!

Vilopuls: **52**

Läkarbesök: **86** som syrehalt i blodet = Bra!

Gröt som vanligt.

Branko och Frida är inte ok idag på grund av för högt blodtryck. Får klättra Bonete (5000 m topp) ensam idag då även Jonas känner sig sliten.

På väg till Bonete

Ungefär 700 höjdmeter tog 4 timmar, många Penitentesfält (snöfält) att passera mycket lösgrus och i slutet bergsklättring några meter. Tufft att vara på 5000 m. Hann ifatt fyra trevliga argentinare som jag fick gå med. Sitter nu med dem på toppen av Bonete, svårt med språket men det går. Victoria, Nicholas (doktorn), Gustavo och Richardo.

Testade kommunikationsradion och det visade sig att telekommunikationen fungerade alldeles utmärkt hela vägen ned till hotellet långt nedanför mig. Det bådär gott för de högre lägren.

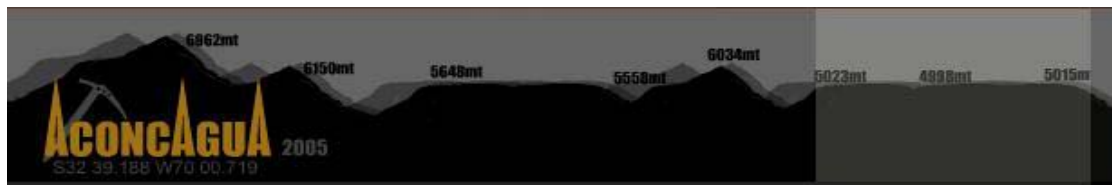
Utsikten här uppifrån är enorm! Allt är verkligen vackert! Man ser stora delar av "Harcones valley" med flodens bruna vatten. Camp Canada syns tvärsöver med sina små färgglada tält

utplacerade lite här och där på den väldigt smala lilla klippavsatsen. Camp Canada ligger på en liten plåtå dit vi snart ska men för tillfället njuter jag av toppen av Bonete.

Snart hög tid för nedfärd vilket kommer att bli tufft med alla Penitentes-fält.

Nedfärden tog 1h 30 min, lösgrus hela vägen ned och eftersom vi nu var vana med Penitentes-fälten gick det bättre än väntat att passera dem. Sitter nu på hotellet och väntar på en förtjänad "hamburgesa", det efter att ha sagt adjö till argentinarna från Mendoza. Det visade sig att jag skulle träffa på dem lite senare på berget.

Imorgon skall de andra d.v.s. argentinarna gå upp till Nido de Condores. De ska genomföra en så kallad "Carrey" d.v.s. bära upp utrustning dit. Detta gör de efter att ha spenderat tre dagar i Plaza de Mulas och efter att ha klättrat Bonete.

Efter Nido de Condores går de tillbaka till Plaza de Mulas.

Tiden upp till Nido de Condores räknar de ska ta runt 7 timmar.

Efter Plaza de Mulas går de upp med den resterande utrustningen till Camp Canada för att sedan vandra upp till Nido de Condores igen dagen efter.

Efter en natt i Nido de Condores är deras plan att göra en carry till Camp Berlin och sedan gå mot toppen. Deras plan kan fungera (om vädret tillåter) men det låter tufft. De frågade om jag ville med...

Hamburgaren var väldigt god, förmodligen smakar allt bra efter en 6h 30 min hike? I alla fall var det värt vart endaste öre.

Tillbaka till baslägret där Anders har en ordentlig huvudvärk. Värken släpper inte efter 10 huvudvärkstabletter och läkarna säger att han har början till lungödem och måste transporteras kvickt till en lägre höjd. Om inte detta sker inom en viss tid övergår det till akut lungödem vilket är ett livshotande tillstånd.

Lungödem kan orsakas av stark kroppsansträngning på mycket hög höjd. En kort beskrivning av lungödem är att vatten bildas i lungorna.

Läkarna har beslutat sig för att skicka ned honom så fort som möjligt men för tillfället kan inte helikoptern lyfta på grund av starka vindar.

För att lindra smärtan gav de honom en spruta med diamox*.

*Diamox (Acetazolamide) har i en rad av dubbel-blindstudier visat effekt i att reducera incidens och svårigheten av akut höjdsjuka. Acetazolamide har även visat sig ha effekt på längre sikt i det att det verkar motverka de nedbrytande processer som sätts igång på hög höjd.

Fingerstatus: Fingrarna är betydligt bättre efter kokning varje kväll.

Lördag 7/1-2006 – Plaza de Mulas 4300 m

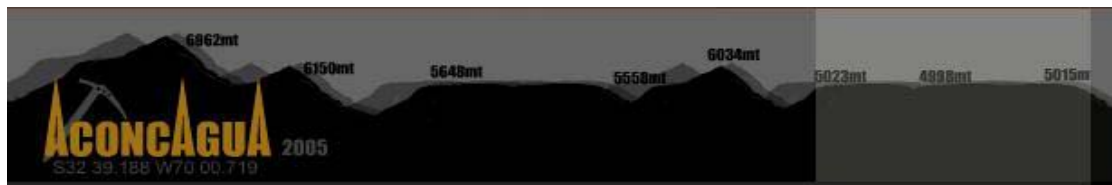
Vilodag idag, ingen helikopter för Anders på grund av fortsatta starka vindar. Anders stackaren sitter och fryser medan vi andra packar all utrustning för de högre lägren.

Tanken är att göra en carry cache (lägga utrustning högre upp) till Camp Canada (5000 m), ungefär 600 höjdmeter imorgon. Packningen består av mycket frystorkad mat, ett kök, ett tält, en massa powerbars och kläder. Under natten blåste det något enormt. Hann innan läggdags skicka ett e-mail till min älskling om de senaste

Plaza de Mulas

uppdateringarna och hur mycket jag ser fram emot februari. Tuff dag imorgon, god natt!

Dagens läkarbesök:

89-90 i syrehalt i blodet, kanon värde!

140/80 i blodtryck, bra det med.

Söndag 8/1-2006 – Carry till Camp Canada 5000 m

Carry till Camp Canada

Anders fick sig ett snabbt uppvaknande klockan 7.28 då helikoptern kom för att hämta upp honom för nedfärd. När jag skriver detta är han nog nere i Penitentes och dricker öl.

Branko hjälper oss med en carry till Camp Canada idag men sedan går han ned till Anders. Han har ont i sin vad så han tror inte att han kommer att klara av den sista biten mot toppen, detta är synd men väntat då han har haltat en hel del på sista tiden. Han hade varit bra att ha med sig högre upp den saken

är säker. 500 höjdmeter till 5000 m och Camp Canada var tufft men orsakade inga problem. Det var väldigt vindigt i lägret. Vi lyckades till slut i blåsten få upp tältet och ikväll sover en tysk där som vi träffat och talat med tidigare. Det är bra då han får ta hand om tältet. På vägen ned till Plaza de Mulas hjälpte vi en annan tysk (från samma grupp) som givit upp. Efter nedfärd blev det sandwich med kött för 6 US\$ i ett närliggande mässtält. Sedan snabbmarsch till hotellet för lite Internet och uppladdning av kamerabatterier. Passade även på att låna toaletten och dricka en Cola som Jonas bjöd på, gott! Försökte även förgäves duscha men det var för lång kö. När vi kom tillbaka hade Frida beslutat sig för att inte fortsätta upp. Hon sade att hon var nöjd med Camp Canada. Jonas och jag blir nu de enda från gruppen som ska försöka sig på toppen av Aconcagua.

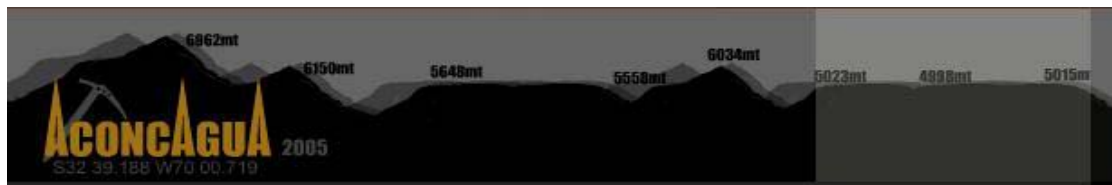
Camp Canada

Måndag 9/1-2006 – Camp Canada 5000 m

Upp då solens strålar värmer tältet prick klockan 9:24 blir det varmt. Branko började gå redan klockan 8 ner till "gaten", inte lätt med hans dåliga vad då tiden ner beräknas ta runt 8 timmar.

Eva och Frida tog sig en "sväng" till Camp Canada för att hämta Fridas grejor och lämna medicin och satellittelefonen i tältet till oss. Jonas och jag tog det lugnt på morgonen och efter en efterlängtdusch

åt vi lunch i ett mässtält. Vi åt igen Lomo d.v.s. en sorts sandwich med kött och ägg. Vi hade tunga ryggpåsar som vägde runt 25 kg. Packningen bestod av den resterande utrustningen. Om det känns tungt nu så blir det nog tyngre längre fram! Vi mötte Eva och Frida på vägen och även en annan svensk Micke som klättrar solo. Micke hade dock huvudvärk och stannade inte länge i Camp Canada. Väl på plats hämtade vi vatten och packade upp. Till middag åt vi frystorkad kyckling med pasta. Allting smakar gott här uppe! Nu ligger vi redan i tältet och skriver dagbok, lyssnar på musik, äter nötter och torkade aprikoser som Branko lämnade efter sig till oss. Branko lämnade även efter sig sin svenska flagga som vi lovat lämna på Aconcaguas topp! Klockan är nu 20:44. Tänker mycket på alla där hemma då man vandrar uppåt. På denna höjd (5500 m) tar man ett steg i taget och allt tar lång tid så man hinner tänka på en hel del.

Tisdag 10/1-2006 – Carry till Nido de Condores 5500 m

Camp Canada, 51 i puls, kanonvärde! Hade dock lite huvudvärk då jag vaknade klockan 9:40 vilket avhjälpes med att dricka 1,5 liter vatten. Vattnet är rätt så grusigt och vattenreningstabletten ger inte direkt vatten en god smak.

Natten har varit hård mot oss och vi är glada att tältet står kvar. Vinden har varit enormt stark. Det är nu 3:e dagen med vind och vi har mött många som kommit ned från högre läger och gett upp på grund av vinden. Vi hoppas på en förbättring framöver.

Plan idag: Carry till Nido de Condores 5559m. Väntar på väderrapport från baslägret. Snart brunchdags, vi litar oss idag.

Provade på piss-flaskan, vilken lyx! Förstår inte att jag inte provat på den tidigare. Bävar för skitpåsen...

Fingrarna torkar ut. Kokprocessen funkade för långfingret så jag får fortsätta med den proceduren och att smörja in det med salva.

Ny plan för dagen. Idag blir det en vilodag! Vi känner oss sega och vinden är stark. Istället blir det till att hämta vatten och gå upp några höjdmeter på eftermiddagen för att acklimatisera oss.

Vi gick 104 höjdmeter upp, satt där i en timme. Passade samtidigt på att hämta vatten från ett penitentesfält. Högre upp blir vi tvungna att smälta snö för att få vatten. Spagetti Carbonara till middag, gott men magen började bubbla, dock inga större problem.

Te innan läggdags vid 21-tiden. Svårt att sova, musik lugnar. Under natten blåst igen. Vi beslutade oss för att strunta i skitpåsarerna här i Canada (som redan inte är allt för trevligt) för att senare slippa bära dem med oss upp till Nido de Condores. Basen blir sedan Nido de Condores istället för lämna skitpåsar i Camp Canada. På det sättet slipper vi sedan passera Camp Canada på vägen ned. Påsarerna är en del av

Solnedgång Camp Canada

parkreglerna och måste användas på alla läger ovanför baslägret (så gott det går).

Sket en "kringelformad sak" i en hal slänt bakom stenar idag. Matsmältningen verkar inte vara den bästa på 5000 m.

Onsdag 11/1-2006 – Carry till Nido de Condores 5500 m

Sov oroligt på grund av stark vind som nästan slet upp tältpinnarna. Vakande vid 9-tiden och har nu legat och läst till klockan 10 då vi rapporterade till baslägret. Snart måste vi gå upp för att äta frukost och för att packa inför dagens etapp.

Carry idag till Nido de Condores 5559m. Blir tufft! Ett steg i taget är det som gäller på dessa höjder, tungt med 20-25 kg på ryggen.

500 höjdmeter tog 3 timmar.

Nido de Condores är ett stort platt område med mycket kall vind, <brrr>... Där ska vi senare bo i cirka tre nätter. Skitigt var det också men det är otroligt vad kroppen vänjer sig.

Träffade två danskar som låg en natt i Canada, gick upp till Nido och ikväll klockan 22 går de mot toppen. De måste vara tokiga med en sådan acklimatiseringsplan!

Vi lade packningen vid Kanadensarnas tält. De startade samtidigt som vi och spenderar nu sin första natt i Nido de Condores, dock med en person mindre som de flög ned med helikopter ifrån baslägret rätt tidigt av expeditionen. 71 hade han i syrehalt i blodet vilket är alldeles för lågt. Vi har lärt känna Luc mest från den gruppen.

Ned till Camp Canada tog endast cirka 45 min, enkelt då man inte har någon börda på ryggen.

Biff med lök och potatismos var på menyn och till efterrätt nyponsoppa, gott!

Solnedgång Camp Canada

Rapport med kommunikationsradion till baslägret, allt väl!

De andra skall imorgon göra Bonete (som jag redan gjort), det blir en fin tur för dem. Var en sväng för att fixa bestyren, höll på att rasa i den branta grusslätten, inte kul!

Magen bubblar konstant på grund av vattnet men mår annars bra här uppe.

Fina utsikter och solnedgångar. Ska nu läsa en stund och kanske ut och ta kort på solnedgången.

Klockan är nu 19:35. Tog fina kort, läckra färger! Säng vid 22.

Micke är också här, han sover sin första natt i Camp Canada.

Torsdag 12/1-2006 – Nido de Condores 5500 m

Nido de Condores

Sovit som en stock men täppt i näsan (det är man varje natt). Jonas däremot har haft sömnproblem. Vaknande kissnödig vid 8-tiden, piss-flaska och somnade sedan om. Vaknande sedan vid 9:50. Rapport till baslägret. De hade träffat guiden till Scandinavian Ascents. Kan hända att vi träffar dem högre upp, det är många svenskar på berget.

Idag flyttar vi upp till Nido de Condores. Efter frukost nedpackning av all resterande materiell, tält, sovsäck etc.

Väskan vägde ännu mer än igår runt 20-25 kilo. Det var grymt tungt idag att bära till Nido. De 500 höjdmetrarna tog igen 3 timmar. Väl uppe fann vi en bra tältplats och efter att ha rest tältet började vi smälta snö i mängder.

Ringde med hjälp av satellittelefonen till de käraste men tyvärr gick det inte att ringa till Alexandra i Rumänien. Föräldrarna var dock glada över att vi har det bra. Jonas och jag samtalande en hel del innan läggdags (runt 23-tiden). Lång dag!

Fredag 13/1-2006 – Nido de Condores 5500 m

Vaknade till tonerna av James Blunts "You are beautiful" som spelades på en medhavd radio i närheten. Tänkte på Alexandra (vi köpte nämligen James Blunts skiva tillsammans i Liverpool).

Sovit gott här på 5500 m, verkar som om vi är bra acklimatiserade för höjden.

Fredagen den 13:e idag eller otursdagen som den även kallas. Tror vi ligger still i tältet hela dagen. Vi behöver en vilodag efter två tunga lyft hit upp.

Kam nära Nido de Condores

Tog igår kväll fina solnedgångskort från Nido de Condores. Såg även två trötta danskar som förmodligen klarade toppen (vi är inte säkra).

Hörde om en spanjor som dog 5 m innan toppen, tydligen hade han hjärtfel då han tog hjärtmedicin så han var ett specialfall. Det var honom vi såg transporteras ned i en kälke av Park Rangers. Vi trodde det var material. Helikoptern flyger gärna inte hit upp på grund av vindarna.

Både Jonas och jag är skäggiga. Ser ut som Che Guevara, som är argentinare, många liknar Che här uppe.

Fantiserar om vad vi ska göra då vi kommer ner. Blir nog stranden utanför Buenos Aires då vattnet tydligen skall vara kallt utanför Chile. Tänker även på vad som skall göras där hemma. Funderar på att fixa blommor etc. i lägenheten till Alexandra kommer hem från Rumänien. Längtar till henne men har en topp att klara av först!

Fick väderrapport från baslägret. Vindigt idag men sedan följer några fina lugna dagar, låter helt perfekt om det stämmer.

Nya rapporter; blåsig under helgen men det ska bli finare på måndag och tisdag. Får se hur det blir.

Idag har Jonas och jag skitit i bajspåse för första gången, en erfarenhet rikare. Sedan har vi suttit och samtalat med Micke som tog sig en sväng till Berlin från Camp Canada. Det tar cirka 1h 30 min – 2 timmar dit från Nido.

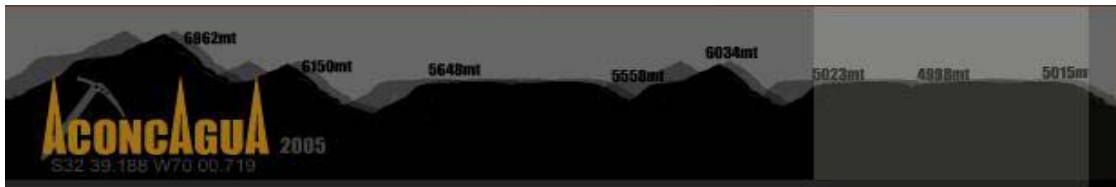
Solnedgång Nido de Condores

Vi funderar på att strunta i Camp Berlin som tar kraft att bära till, man sover dåligt etc. etc. och istället gå direkt från Nido de Condores tidigare på morgonen till toppen och hoppas att krafterna räcker hela vägen.

Imorgon acklimatiseringstur till Camp Berlin (men förmodligen ännu högre), allt för att underlätta inför toppdagen som förmodligen blir på måndag.

Ringde till min älskling idag på satellittelefonen. Igår kom jag inte fram. Det kändes bra att höra

Alexandras röst och att hon mådde bra! Jag längtar med vet att hon inte är på plats då jag kommer hem så det underlättar, värre är det för Jonas. Snart är vi på toppen och tillbaka till civilisationen!

Solnedgång Plaza de Mulas

Mötte Scandinavian Ascents, tio svenskar har nu satt upp sina tält precis bredvid oss. De visade vart vi kunde få tag på rinnande vatten en bit högre upp. Kände igen ledaren från filmen Jonas beställde från Scandinavian Ascents. Nu myser vi med jordnötter och vatten som smakar klor. Fingrarna har sprickor och näsan är konstant täppt. Man är smutsig och får skita bakom stenar (och

till råge på allt även i påse). Man blir trött så fort man rör sig det minsta. Är det så här det känns att bli gammal?

I detta skede kan man fråga sig varför man ger sig in på en sådan här expedition?

Svaret är svårt att förklara. Många alpinister har försökt förklara inför sina nära och kära utan större framgång. Ingen kan förstå varför de pinar sig gång på gång på livsfarliga och dyra expeditioner världen över.

Här följer några försök att försöka svara på frågan.

Efter en sådan här expedition lär man sig känna sin egen identitet vilket ger bättre självförtroende. Man lär sig inte bara känna sina egna gränser utan även andras och man sätter gruppens välmående ovanför den enskilda individens.

Andra aspekter är att man mår bra inombords. Känslan av att sträva efter ett visst mål är en härlig känsla och man känner en otrolig inre frihet man inte kan uppleva någon annanstans.

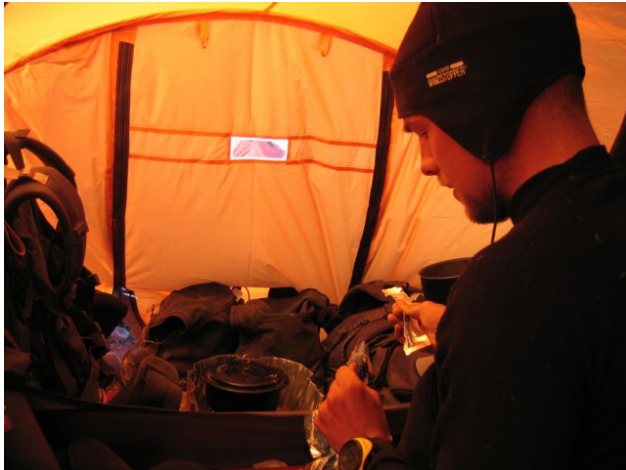
Omgivningen inger både respekt och spänning. Känslan av att vara på hög höjd är verkligen enorm.

En annan aspekt är alla intressanta människor man möter på en sådan här expedition. Man skaffar sig vänner för livet då man kommer varandra väldigt nära.

För att verkligen kunna förstå är det bäst är att uppleva själv en liknande resa.

Lördag 14/1-2006 – Nido de Condores 5500 m

Maten tillagas i förtältet

blir det jobbigt!

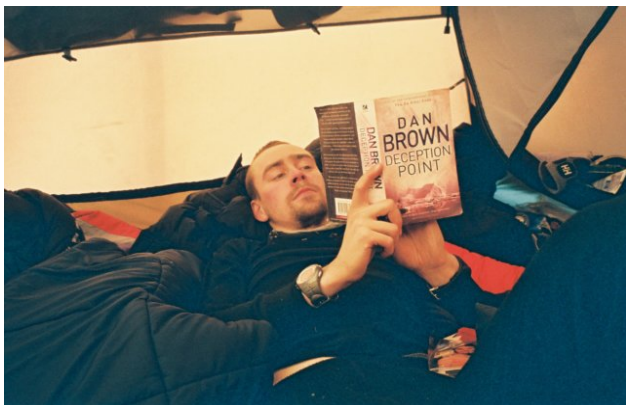
Det blir frukost på säng idag, maten tillagas i förtältet.

Vind, vind och åter vind! Klockan är nu 13:00 och det blåser än. Ligger och läser Dan Browns bok "Deception Point", helt ok!

Kanadensaren Luc kom förbi och berättade att han hade fått rädda sin kompis mot kölden under nattens toppförsök. Kompisen är nu i Nido och mår bättre men dock inte tillräckligt bra för att gå mot toppen igen. Luc frågade om han kunde få gå med oss då vi planerar att göra vårt toppförsök. Det är ok för vår del.

Vi fick gas av några norrmän som klarat av toppen, grattis till dem! Klockan är nu 15:00, vinden fortsätter att piska tältet. Fick kyckling Hot Pot i hela tältet då påsen var sprucken.

Vinden gör så att grus fyller tältet då vi lagar mat, bävar för dagens "påsbesty" som inte går att avvärja. 18:00, vinden fortsätter sätta tältet på prov. Ligger i tältet och

Läsning i tältet

Natten har igen varit otroligt blåsig. Först var det alldeles för varmt i sovsäcken på grund av en flaska med kokande vatten som vi värmdes innan vi lade oss. Sedan började vinden vira i tältet utan uppehåll. Tyckte det var blåsigt förut men det här tar priset!

Ligger nu (klockan 10:10) fortfarande i tältet och vinden viner utanför, mysigt jo kan hända men det förstör vår acklimatiseringsplan. Förhoppningsvis blir det bättre framöver. Vi lär gå upp över 6000 m innan vi gör en toppattack annars

lyssnar på den svenska gruppen Kent. Påsbestyret är avklarat, kallt men det gick vägen.

Snart måste vi ut och leta vatten inför morgondagens acklimatiseringstur (förhoppningsvis).

Fann inget rinnande vatten idag (det hade frusit), tar det imorgon istället. Pasta med Karl-Johan svamp (igen) till middag. Kallt nu!

Klockan är nu 20:53 och det är +8 grader i tältet. Vinden viner fortfarande runt knuten, jobbigt!

Guarda Parka (Park Ranger) visste inte vilket väder det skulle bli imorgon. Snart räcker dagarna inte till då matförrådet börjar ta slut. Senast på tisdag måste vi gå mot toppen.

Jonas har läst ut sin bok, stackaren!

Micke tog sig upp hit idag vilket var starkt jobbat i vinden!

Söndag 15/1-2006 – Acklimatiseringstur 6100 m

Camp Berlin

Vinden spelade spratt med tältet hela natten men jag sov gott enda till klockan 10:00. Luc (kanadensaren) kom förbi en sväng och berättade att han hade beslutat sig för att gå ned idag med sin sjuke kamrat, stackaren han som verkligen ville upp till toppen.

Började dagen med att borsta tänderna (efter den ordinarie müsli och gröten).

Väderleksrapporten säger att det ska blåsa 30-40 km/h under natten. Detta medför att vi inte genomför vår toppattack inatt.

Idag trots vinden genomförde vi vår acklimatiseringsplan. Vi gick hela 550 höjdmeter (1/3 av vad som komma skall). Det var segt i början men sedan gick det bättre.

Det tog två timmar till Camp Berlin 5900 m = **PERSONLIGT HÖJDREKORD!!**

Efter Camp Berlin fortsatte vi till "White Rocks". Totalhöjd: 6100 m. Då vi kom tillbaka till tältet bjöds det på biff med potatismos. Imorgon förbereder vi utrustningen så att allt är klart inför toppförsöket tisdagen den 17:e under natten.

Man blev peppad av att se toppen så pass "nära".

Vi passerade även "Camp Colera" som ligger bredvid Camp Berlin.

Vi samtalar mycket om saker vi skall göra då vi kommer ner igen. Allt "därnere"

anser vi som ren lyx och just nu lockar det enormt men vi har en topp att klara av först!

Vi ser det lite som att vi inte är värda lyxen om vi inte klarat av den.

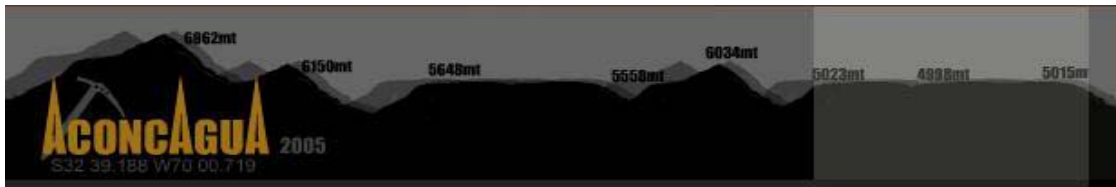
Idag fick vi reda på att Eva åkte till Mendoza. Vi vet inte exakt varför men eftersom Anders är där kan vi förstå varför. Frida är dock kvar.

Längtar till min "lilla".

Solnedgång Camp Canada

Måndag 16/1-2006 – Nido de Condores 5500 m

Vy över traversen och toppen av Aconcagua från Nido

Det blåste då vi lade oss så Micke som planerade att göra ett toppförsök ställde in sina planer. Under natten ebbade vinden till slut ut så att nu klockan 10:00 är det helt vindstilla, vi får hoppas vädret håller i sig eftersom inatt går vi mot toppen. Planen är att gå klockan 5:30 på morgonen.

Idag ska vi alltså packa allt så allting är klart för nedfärd då vi kommer tillbaka från toppen. Om vi

sedan orkar går vi direkt ner till baslägret. Vi måste också se till att allt är klart inför toppförsöket d.v.s. att vi har vatten, mat, blåbärssoppa etc. packat. Jonas har tyvärr blivit förkyld under natten. Natten var för övrigt den kallaste hittills. Det var så kallt att Jonas hade rimfrost i skägget (han var helt vit i ansiktet)! Självt låg jag långt ned i min sovsäck och märkte ingenting. Under natten hade vi -15 grader Celsius inne i tältet. Precis allting fryser till is i tältet varje natt (även den röda piss-flaskan). Frukost klockan 10:15.

Klockan är nu 11:40 och jag har läst ut Dan Browns bok "Deception Point", lättläst bok! Har även sorterat vad som skall med upp och vad som skall packas ned inför nedfärden. Idag går många mot toppen, perfekt dag vilket är typiskt då vi har vilodag! Vi får hoppas på att även vi får en perfekt toppdag.

Dagen som såg ut som en perfekt toppdag har nu helt plötsligt ändrat karaktär. Utan förvarning har moln dragit in över toppen. Dessa moln har blivit allt större i omkrets och som det är nu ser vi inte toppen från Nido längre. Molnen blir allt tätare och kommer allt närmare vårt tält. Runt omkring på kringliggande toppar ser man tydligt snöbyar. Vad detta har för betydelse för vårt toppförsök inatt vet vi inte än. Vi får avvakta och höra på väderrapporten innan vi beslutar oss. Detta väderomslag kom helt som en överraskning. Det var många på väg upp mot toppen då molnen kom och vi hoppas verkligen att ingen har skadat sig däruppe!

Solnedgång Nido de Condores

Vilopaus under acklimatiseringsturen till 6100 m

Vi fick reda på att de två danskarna som nämndes tidigare hade haft problem under deras toppbestigning. En kom upp till toppen och den andre somnade i canaletan. Där sov han i tre timmar innan hans kompis kom ned från toppen och väckte honom. Detta får inte ske med oss. Jonas och jag håller ihop hela vägen upp! Danskarna hade dock tur med vädret.

Har idag smält cirka 15 liter snö. Det tar lång tid att smälta på denna höjd.

Till vår stora överraskning visade det sig att Micke är någonstans uppe på berget! Han hade inte ställt in sitt toppförsök! Vi vet inte om han gick hela vägen till toppen eller om han vände på grund av vädret. Vi börjar bli en aning oroad för honom.

Allmänt: Man värderar livet annorlunda här. Tror man blir en bättre människa av en sådan här resa då man får andra prioriteringar i livet. Man ser helt enkelt livet i ett annat ljus. Man värdesätter små saker som man i normala fall inte har en tanke på.

Ligger nu i tältet och ska till att dricka kall blåbärssoppa.

Klockan är 17:18 och det snöar lite lätt ute. Sket i påsen som vanligt men denna gång kom det förbi en argentinare som "tog mig på bar gärning" bakom min privata sten. Gick hela 10 minuter bara för att få kunna vara i fred och så kommer det någon förbi och vill titta på utsikten (eller så hade han samma behov som jag?).

Vi väntar på bättre tider i tältet. Peter en annan svensk (som även han soloklättrar) och har tältet bredvid Micke klarade av toppen idag även om vädret var dåligt. Han hade nyheter om Micke och berättade att han försökte ta sig till toppen men "endast" kom till Canalettan där han fick vända. Vart han nu var visste han inte vilket vi tyckte var konstigt eftersom de gick tillsammans!! Efter att ha fått dessa nyheter var vi ännu mer oroad över Micke där uppe.

Efter att ha lyssnat på väderleksrapporter från både Gurda Parca och Frida i baslägret har vi beslutat oss för att invänta onsdagsnatten istället för vårt toppförsök. Under natten ska det bli molnigt och sedan under eftermiddagen lika som idag d.v.s. molnigt och snöfall, trist men så är det då vi inte råar på vädrets makter.

Solnedgång Nido de Condores

Fler som var på toppen idag i dimman var Scandinavian Ascents. Tror de flesta kom upp.

Vi har mat så det räcker fram till och med onsdag. Efter det måste vi gå ned. Det är synd om Frida som vi tidigare meddelat att vi skulle gå upp tidigare men det är våra liv det hänger på och det är inget att leka med. Säkerheten går före allt annat.

Talade igen med Park Rangers för att få deras väderprognos. Den var inte lika som Fridas. Tydligt skulle vädret bli bra / bättre på onsdag. Det blir med andra ord vårt första toppförsök! Vi satsar allt på ett bräde!

Micke kom till slut väldigt trött tillbaka. Han hade tagit det lugnt ned istället sade han och det var därför Peter kom långt före.

Nu middag i ett 0-gradigt tält, Gulash ikväll som vi bytte mot Carbonara med Micke. Lyxmiddag för vår del med andra ord. Till efterrätt russin, blåbärssoppa och en halv vaniljbanan powerbar.

Tårna och fötterna fryser man om nästan jämt på 5500 m Vi lyxar nu med kokat vatten i metallflaska som vi placerat längst ned i sovsäcken. Ett måste då våra fötter nästan värker av kylan. +5 grader Celsius i tältet (matlagningen och vår närvaro värmdes tältet från 0 till +5 grader), solen har precis gått ned i ett rött skimmer. Har läst hela dagboken för Jonas och snuttat på nyponsoppa. Klockan är nu 22:50 och det är +2 grader Celsius varmt i tältet men fötterna är varma. Piss-flaskproceduren och lite tandkräm i munnen får avsluta dagen. God Natt 23:00.

Tisdag 17/1-2006 – Nido de Condores 5500 m

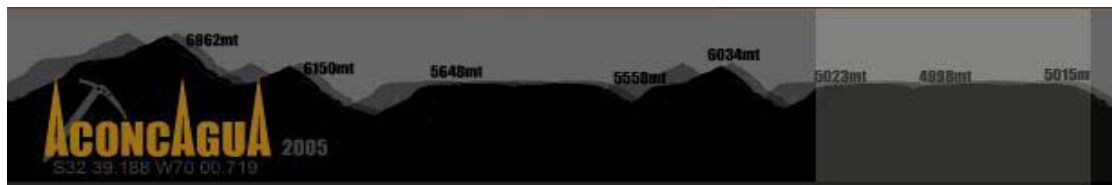
Natten var lugn. Då vi vaknade såg det ut som om gårdagens väderprognos var fel men det tog inte lång stund förrän molnen kom så det var tur vi inte gick mot toppen. Eftersom vi ransonerar maten fick det bli brunch idag vid klockan 13.

Smälter nu snö för fulla muggar i förtältet (då vädret är dåligt utanför). Verkar som om Micke går med oss i morgonbitti. Tid för avfärd är satt till klockan 4:00, vilket betyder att vi måste upp klockan 3:00 för att hinna med allt. Hoppas vädret är med oss för en gångs skull. Många vi träffat på har trotsat vädret och gått mot toppen i alla fall, visst man kan säga att man har varit på toppen av Aconcagua (om man lyckas) men jag anser att man även ska ha en behållning av det. Det är direkt livsfarligt att gå vid dåligt väder då riskerna är alldeles för stora.

Solnedgång Nido de Condores

Har börjat läsa Jonas bok "Kollektivt självmord" av Arto Passilinna. Har foton av Alexandra som bokmärken och eftersom jag läser ofta är hon inte långt borta i tankarna. Klockan är 16:15 och jag har nu läst ut boken! 256 sidor lästa på två lästillfällen. Utanför snöar det lite lätt. Inatt går vi! Pasta Porcine (Karl-Johan svamp) till middag. Klockan är nu 18:40. Det har slutat att snöa. Efter middagen blir det smältning av snö och packning av det som redan inte är packat inför morgondagen.

Frida berättade att hemsidan varit nere i några dagar men att den nu fungerar igen. De måste ha varit oroad för oss då den ursprungliga planen var att gå mot toppen för några dagar sedan.

Frida önskade oss lycka till! Det känns att det börjar dra ihop sig inför något stort.

Micke var ner en sväng. Han övertalade oss att gå redan klockan 3:00!

Äntligen sista "Vildmarksmaten", inget mera frystorkat. Hädanefter blir det pizza i Plaza de Mulas och Argentinska biffar i Mendoza!

Man fantiserar mer än ofta om olika maträtter här uppe Jonas och jag har till och med utbytit goda recept med varandra. Mat är något man verkligen ser fram emot här uppe.

Rekord med snart 20 dagar i tält!

Snart "påsdags" och sedan läggdags. Klockan är nu 19:15. Glömde påsen men det gick bra ändå. Har nu bytt om till "toppstyrrel" d.v.s. varmare kläder på kroppen. Jonas värmer blåbärssoppa till alla termosar. Snart är allt klart! Klockan är nu 20:30, blir en tuff natt den saken är säker. 20:35 Jonas gick ut för att hämta mer snö. Det snöar just nu lätt ute men vi hoppas på att det spricker upp.

Inatt blir nog startpunkten på en av mina tuffaste dagar, fysiskt alltså. Om vädret blir dåligt vänder vi tillbaka då risken att gå i dåligt väder på så hög höjd är alldeles för stor. Vad som än händer imorgon så vill jag bara säga att jag älskar dig Alexandra. Det har jag gjort sedan den dag jag först såg dig och snart syns vi igen! Längtar något enormt till dig och det känns som om jag aldrig vill lämna dig igen. Ringer imorgon!

Onsdag 18/1-2006 – Toppförsök av Aconcagua 6962 m

För att försöka beskriva hur ofantligt stort allting är här kan jag nämna att från baslägret Plaza de Mulas ser man toppen och traversen men man ser absolut inga detaljer.

Från Nido de Condores har man en liknande vy men allt är mer detaljerat t.ex. man kan faktiskt ana att det är människor i traversen då man ser rörelser i form av små prickar mer än så är det inte, det är högt upp med andra ord. Dit och ännu högre upp ska vi idag!

Independencia hut

Sov totalt cirka 15 minuter under natten på grund av spänningen inför nattens toppbesök. Vilade i alla fall några timmar innan klockans alarm ljud 2:00. Vi blev 30 minuter försenade och startade inte förrän klockan 03 på grund av Micke. Han som var så mån om att komma iväg tidigt. Till slut kom vi iväg och Micke tog täten efter att ha klagat på Jonas snabba tempo fram till första branten.

Vi fick även guida två tyskar som inte visste vägen till Camp Colera. Det var något vi hade gjort för att just detta inte skulle inträffa. De hade tur att de mötte oss.

Redan i början verkade Micke en aning trött. Jonas och jag kände oss starka. Till Colera tog det cirka 2 timmar.

Pannlampan använde jag totalt i cirka 5 minuter på grund av fullmånens upplysande sken, helt perfekt! Det var nästan vindstill och temperaturen fluktuerade mellan -2 till -5 grader Celsius, idealt men ändå frös jag om tårna och om händerna rätt så mycket. Höjden påverkar kroppen och hjärtat orkar inte pumpa ut blod till alla kroppsdelar och eftersom fötter och händer inte är prioriterade fryser man.

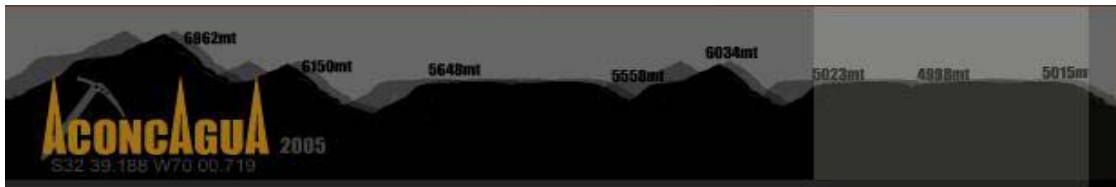

Windy ridge

Efter Camp Colera blev det en aning ljusare i form av ett rött skimmer borta vid horisonten vilket var väldigt vackert att beskåda! Soluppgången och därmed värme uppskattades av alla då vi satt och vilade samtidigt som vi åt våra powerbars. Efter den korta pausen fortsatte vi uppåt förbi White Rocks.

Mellan White Rocks och Independencia hut (6400 m), världens högst belägna byggnad, åt Jonas och jag frukost igen. Vi åt müsli med extra russin i mjölk. På morgonen hade vi förberett oss med att koka upp en termos med varmt vatten. Med frukost i magen fick vi ny energi vilket kroppen inte tackade nej till då vi det här laget kände oss en aning ansträngda. Micke var väldigt trött och hade svårt att hänga med och Jonas började bli trött.

Traversen som leder till Canaletan

Till slut kom vi till fram till Independencia hut. Vid det här laget var solen uppe och vi frös inte alls på samma sätt som tidigare. Hade kemisk värme i skon men det fungerade så där halvbra. Vid Independencia hut (6400 m) var det folk som bodde (verkade det som) och några som satt / låg och vilade. Micke verkade inte vilja lämna Independencia hut och bad oss fortsätta utan honom (han var väldigt trött). På

med zinkpasta i ansiktet för skydd mot solen och efter en kortare paus gav vi oss vidare upp mot "Windy ridge" där enligt ryktet vinden aldrig mojnar. Vinden färdas hela vägen från baslägret upp till kammen som man måste passera för att komma till "traversen". Det visade sig att ryktet inte bara var sant utan att det även var iskallt och en hel del höga snödrivor uppe på kammen. Jonas och jag pinade oss över kammen och vandrade med sakta mak (i motvind) in i traversen som även den var väldigt vindig. Då det var väldigt kallt satte jag på mig bacalavan jag burit med mig, tyvärr fungerade den inte alls med "vanliga" (glaciär googles) solglasögon då de immade igen. Hade även med mig mina ski googles just för en sådan situation men eftersom Micke glömde sina solglasögon i tältet erbjöd jag honom att låna dem (annars kan en stor risk för snöblindhet inträffa). Av med bacalavan och på med jackornas huvor istället vilket visade sig fungera alldeles utmärkt. I slutet av traversen, precis innan Canaletan var han nära att ge upp.

Vid canaletans botten försökte jag peppa honom och påminna honom om toppen och telefonsamtalet till våra nära och kära. Jag beslutade mig för att gå bakom honom och låta honom ta den tid han behöver för att kunna fortsätta uppåt. Allt för att vi båda skulle lyckas nå toppen. Ett steg i taget, sakta och säkert var det som gällde. Långt nedanför oss såg vi Plaza de Mulas och Nido de Condors. Jonas verkade vid det här laget tappat orken och värre blev det då traversen lutade allt brantare uppåt. Han blev långt efter mig. Som tur var hade vi cirka 15 centimeter nysnö på backen som definitivt hjälpte oss då man inte gled lika mycket i lösgruset.

Har hört att det normalt är mycket besvärligt i traversen och i canaletan just på grund av lösgruset.

Vy från traversen

Canaletan

Efter timmar av ansträngningar i canaletan närmade vi oss till slut toppen och när vi äntligen stod där var den första känslan en stor befrielse. Efter det kände jag ett lyckorus blandat med en viss överklighetskänsla och eufori som inte går att beskriva. Vi kramade om varandra och vilt främmande människor och gratulerade varandra till en lyckad toppbestigning. Stämningen var mer än lyrisk.

Toppen nådde vi klockan **14:34**.

Till vår överraskning var det inte kallt på toppen vilket underlättade vid fotograferingen och då vi signerade topploggboken.

Moln hade kommit in under vår färd i canaletan vilket gjorde att sikten kom och gick. Fick dock några fina kort på sydväggen (se bilden på sidan 32).

Efter att ha gått ned cirka 150 höjdmeter möter vi till vår stora förvåning Micke som ser rätt trött ut. Han hade beslutat sig för att komma upp denna gång efter sitt misslyckande toppförsök i måndags. Han undrade om vi ville gå med honom upp igen till toppen eftersom han kände sig ostadig under fötterna. Varken Jonas eller jag kände att vi ville upp igen så vi beslutade oss för att vänta på honom i canaletan tills han kom tillbaka. Medan han fortsatte uppåt passade vi på med att ringa till våra nära,

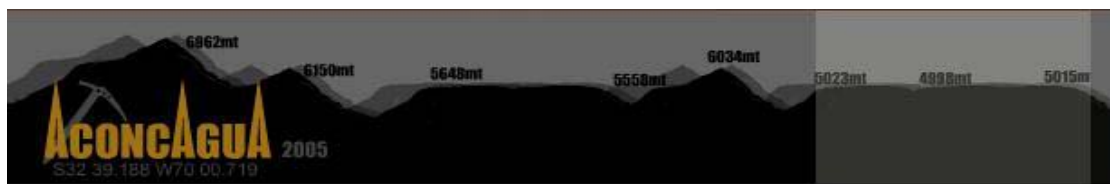

Jag på toppen av Aconcagua

tyvärr kom jag inte fram till Rumänien men Ingemar och Kerstin i Sverige lätt väldigt stolta och jag kände mig rörd där jag satt på nästan 7000 meter över havet.

Helt plötsligt fick Jonas en prätig huvudvärk och det enda som hjälper vid ett sådant tillfälle är att gå nedåt, vilket han också gjorde medan jag satt ensam kvar och väntade på Micke. Medan jag väntade på Micke kom en kvinna gående uppåt. Det visade sig att hon var från Norge.

Micke var borta väldigt länge och jag började bli oroad eftersom allt fler moln hopade sig runt toppen. Till slut såg jag honom och det var ingen vacker syn! Höjden hade verkligen satt honom ur spel och jag insåg snabbt att detta skulle han aldrig klara av själv så jag släppte mer eller mindre allt och skyndade

Toppen av Aconcagua 6962 m

uppåt för att hjälpa honom ner. Vid det här laget hade han redan tappat balansen vid ett flertal gånger i den branta canaletan. Jag hann ifatt honom och försökte tala förstånd med honom men han hade svårt att kommunicera.

Jag upptäckte att han inte druckit sitt medhavda vatten. Jag bad honom dricka det vilket han gjorde utan att sätta sig i mot. Det verkade som om han i alla fall förstätt allvaret i situationen och

ville ha hjälp ner. Efter jag tagit första kontakten gick vi sakta ner till våra väskor som låg en bit nedanför toppen där jag suttit och väntat. Där bad jag honom sätta på sig sina kläder, jacka, mössa, vantar, knäppa igen alla knappar och dra upp alla dragkedjor som han av någon underlig anledning hade lämnat öppna. Därefter bjöd jag honom på blåbärssoppa och en powerbar, vilket han tacksamt tog emot. Sakta började vi ta oss nedför canaletan. Mickes ena stav hade gått sönder så jag gav honom min eftersom han behövde den mer än jag för att kunna hålla balansen. I sakta mak gick vi nedåt.

När Micke och jag tagit oss ned en bit mötte vi en grupp som var i lika dålig form som Micke. Jag frågade hur det var fatt, om de hade druckit något, hade nog med dricka och om de behövde någon assistans. Svaren jag fick av alla var att de mådde alldeles utmärkt och inte ville ha någon assistans (även om de vinglade och ramlade på stigen). På något sätt verkade de hjälpa varandra ned så jag beslutade mig för att fokusera på att få ner Micke.

Vid det här laget hade snön börjat frysa till is i canaletan vilket gjorde situationen ännu svårare eftersom det på sina håll blev väldigt halt. Till slut kom vi i alla fall ned till botten av canaletan där Jonas satt och frös (fast han hade alla sina kläder på sig). Han hade fortfarande en enorm huvudvärk. När han fick höra talas om hur Mickes tillstånd var (jag gick en aning före för att leta upp Jonas) tog han sig i kragen och kom snabbt på fötter.

Sydväggen

När vi var samlade bad jag att alla skulle ta fram all resterande dricka och powerbars vilket sedan fördelades mellan oss och delar av det förtärdes på plats innan fortsatt nedfärd i traversen inleddes. Klockan var nu runt 18 vilket är väldigt sent för att vara på detta vanskliga ställe. Micke hade svårt att hålla balansen i ömsom snö, ömsom lösgrus och ramlade ofta, dock inte allvarligt och hela tiden höll vi ett öga på honom. Gång på gång reste han sig trött från marken och fortsatte sakta framåt mellan oss. Innan hade jag vid ett flertal tillfällen radiomeddelat Frida om läget och hon var en aning skärrad men berättade vid ett senare tillfälle att hon fortfarande var lugn då hon märkte att jag var sansad och lät stark. Vi lyckades passera traversen och Windy ridge, där det blåste som vanligt. Lade dock märke till ett vackert ljusskimmer som solen

skapade med hjälp av snön som blåste över kammen. Tyvärr fanns det ingen tid att förlora för fotografering.

Innan i traversen hade vi ett alternativ och det var att gå rätt ned till Nido de Condores men både Jonas och jag hade lovat att hålla oss på normal leden samt att gå ned för den branta backen med Micke i hans tillstånd var inte att tänka på.

Efter att ha passerat Independencia hut gick tog vi på något sätt fel stig. Efter att ha gått ned en bra bit såg vi en bit längre bort ett av de högre lägren på "false-polish" leden och insåg att vi måste ha gått alldeles för mycket åt fel håll. Nästan 3 timmar förlorade vi på det misstaget. Det är inte lätt att navigera då moln skymmer sikten. Paniken började smått komma då det började mörkna. Här var vi vilse på de högre delarna av Aconcagua tillsammans med en höjdsjuk med ingen mat och vatten! Till slut fann vi äntligen Camp Berlin och då förstod jag att Colera och den rätta vägen ned låg inom räckhåll. Vissa av oss hade svårt att orientera oss fast Berlin låg framför våra ögon.

Efter att ha passerat Colera fann vi till slut den rätta stigen och vi började ta oss ned. Äntligen tänkte vi lättade till sinnet. Micke började vid det här laget bli allt starkare eftersom vi gått ner avsevärt många höjdmeter sedan toppen.

På väg till Nido de Condores träffade vi på en Guarda Park ranger som frågade om vi sett till norskan. Jag meddelade att jag talat med henne precis under toppen några timmar tidigare men att vi efter det inte hade sett till henne. Efteråt visade det sig att hon hade försökt hjälpa två ned från toppen precis som Jonas och jag hjälpt Micke. Tillbaka till Nido de Condores kom vi klockan 21:45 och då var det mörkt.

19 timmar och 15 minuter tog vårt toppförsök.

Eftersom vi inte hade någon mat kvar bjöd Micke oss på "Real" frystorkad mat. Kyckling och ris i vinsås smakade oerhört bra! Efter att ha meddelat Frida att allting var frid och fröjd gick vi utmattade till sängs.

Torsdag 19/01-2006 – Plaza de Mulas 4300 m

Vy över Plaza de Mulas

Vaknade runt 10-tiden. Till frukost åt jag russin, mandlar och en powerbar som jag drack vatten till. Både Jonas och jag kände oss en aning sega och apatiska efter gårdagens topptur. Till slut började vi packa ihop och fälla tältet. Vi gav bort den sista müsli med äpple och russin frukost till Micke och fick hans e-mail adress. Sedan sade vi adjö och önskade honom lycka till med att först gå upp till

Colera och sedan ner igen på andra sidan, ner till Vacas-dalen.

Väskorna vägde verkligen runt 35 kg och det var ruskigt tungt för benen att bära nedför den branta backen. Vi passerade på avstånd Camp Canada och meddelade Frida över radion våra framsteg. Långt nedanför oss låg baslägret Plaza de Mulas och där fanns den efterlängtrade pizzen som väntade på oss.

Nedfärden från Nido de Condores tog 2 timmar och 30 minuter. Väl nere blev det ett glatt återseende i baslägret. Frida bjöd på vatten och sedan beställde vi tre stora pizzor till lunch, vilket smakade ljuvligt! Ett trevligt österrikiskt par som Frida träffat sammanslöt sig med oss under lunchen. De hade många frågor till oss vilket vi mer än gärna svarade på samtidigt som vi njöt av pizza och öl.

Under nedfärden fick jag tryckskador på båda stortårna på grund av väskans tyngd.

På väg ner till baslägret

Det var första gången jag haft detta problem och till min förvåning tappade jag senare båda tånaglarna några månader senare. Vi beslutade oss för att utnyttja Campo Bases sängar under natten så att vi dagen för nedfärd endast kunde koncentrera oss på vandringen. Allt packades ihop och liggunderlagen skänktes till professionella

bärare på bergen. Bärarna var väldigt intresserade av att köpa överflödigt utrustning från expeditioner. Innan sängdags hann vi även med en hamburgare, vilken lyx!! Även det "blåa skåpet" d.v.s. toaletten med hål i golvet ansåg vi var rena lyxen. Det trodde jag aldrig att jag skulle säga innan jag varit uppe på högre höjder. Natten blev en kall men van vid kyla frös jag inte.

Fredag 20/01-2006 – Till Gaten och Mendoza 2850 m

Den långa ökenvägen tillbaka till ingången

Vaknade redan klockan 7. Gick ut och packade ordning mina saker. Campo Base personalen vaknade sakta till liv och jag fick kokande vatten till termoserna och fyllde även på camelback:en med fräscht nytt vatten. Jonas och Frida kom även dem sakta på fötter och frukost bestående av toast, te och kakor åtnjutes i Campo bases mässtält. Deras te och kakor var en succé under vistelsen i baslägret.

Vi checkade ut, lämnade in skitpåsarna och den resterande maten (rätt så mycket kvar) gav vi till Park Rangers, vilket mottogs med glädje (förutom skitpåsen då kanske).

Morgonen var kylig och Frida verkade ha problem med händerna. Det gjorde så ont att hon inte kunde gå och hon började gråta av smärta. Jag erbjöd henne mina vantar och hjälpte henne ut i solen. Tänk om hon varit med högre upp då detta inte var någonting jämfört med kylan vi erfarit på de högre lägren! Till slut gick det över och vi kunde fortsätta vår 36 km långa färd ner till gaten.

När vi kom ner till ökenvägen höll vi till vänster hela tiden och slapp på så sätt vada över Harcones bruna vatten. Öknens (den monotona) korsades i bra tempo och med sammanbitna steg lyckades vi till slut efter 7h 30min komma ned. Vid det laget hade jag lyssnat cirka 6h på MP3-spelaren, sparkat oändligt många stenar så tårna värkte ännu mer än någonsin förut, samt nästan blivit påsprungna av 50 mulor vid ett flertal tillfällen. ÄNTLIGEN NERE!!

Harcones sjön

Något otroligt som jag upplevde med glädje var alla dessa dofter av blommor. Underbart! Vi checkade ut i gaten utan problem och inväntade en 30 minuter sen minibuss som Campo Base ordnat åt oss. Norskan Randi Skaug som var första norskan upp på Mont Everest red ned halva vägen och det var först nu vi blev bekanta på riktigt. När chauffören till slut kom och allt vårt bagage var packat på

släpet fick vi åka fram och tillbaka mellan Puente del Inca och Penitentes (skidorten) med en massa främlingar i minibussen (varav en hade bott i Sverige och talade svenska). Detta på grund av att den ordinarie bussen hade gått sönder. Chauffören tjänade här en del extra pengar. Norskan Randi Skaug (www.randiskaug.no) fick åka med oss till Mendoza och vi samtalade flitigt med henne. Det var först här hon avslöjade att hon var Norges första kvinna som bestigit Mont Everest (8848m), Sveriges svar på Renata Glumska.

På vägen tillbaka stannade vi vid en bensinmack och där köpte vi chips och choklad i mängder. Strax efter klockan 21 kom vi fram till Camp Base II i Mendoza där de resterande expeditionsmedlemmarna väntade på oss. Det blev ett glatt återseende med gratulationer och kramar. Presenter från toppen av Aconcagua i form av stenar delades ut. Det var skönt att vara tillbaka!

Vi flyttade in i olika rum och jag fick dela rum med ett gäng argentinare (som kom hem klockan 6 på morgonen efter att ha varit ute och festat).

Efter en väldigt efterlängtd dusch gick vi ut och åt en väldigt fin buffé på en fin restaurang i staden. Norskan Randi följde även med oss ut. Resultatet efter 4-5 huvudmåltider blev en proppmätt Johan som inte orkade äta upp efterrätten och knappt kunde ta mig hem genom Mendozas gator, så mätt var jag. Somnade som en stock och sov oavbrutet hela natten.

Ett stort **tack** till expeditionsmedlemmarna! Utan er hade denna resa aldrig blivit av.

Resan är över, på återseende!

Solnedgång över Aconcagua – Plaza de Mulas